

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

M N

bytem ...

zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Krauss, LL.M.

sídlem Šumavská 31, Praha 2

proti

žalovanému

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy

sídlem Karmelitská 5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2019, č. j. MSMT-11287/2017-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Vysoké školy ekonomické v Praze (dále jen „správní orgán“) ze dne 19. 10. 2018, č. j. VŠE/6019/9202/2018, pořadové číslo 7353-2 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o uznání ukrajinského vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „magistr“, získaného absolvováním zahraniční vysoké školy sídlící v Kyjevě.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce požádal dne 20. 1. 2016 správní orgán dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o VŠ“) o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „magistr“ („Master of Personnel Management and Labor Economics“), získaného absolvováním zahraniční vysoké školy s názvem „Interregional Academy of Personnel Management“ sídlící v Kyjevě (dále jen „zahraniční vysoká škola“).
4. Žalobce k žádosti připojil úřední kopii magisterského diplomu č. 034034 ze dne 10. 11. 2015 a úřední kopii dodatku k diplomu z téhož dne. Diplom a dodatek vydala zahraniční vysoká škola v ukrajinském a anglickém jazyce.
5. Správní orgán rozhodnutím ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7353/110/2016-9140, žádost žalobce zamítl s odkazem na § 90 odst. 5 zákona o VŠ ve spojení s čl. VI.1 Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu č. 60/2000 Sb. m. s. (dále jen „Lisabonská úmluva“).
6. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 6. 2016 odvolání. Žalovaný odvolání vyhověl rozhodnutím ze dne 11. 5. 2017, č. j. MSMT-11287/2017-2, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Důvodem bylo porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
7. Správní orgán rozšířil důkazní materiál o dopis č. 7/IC-M/TA-85 ze dne 30. 3. 2017, vydaný národním informačním střediskem Ukrajiny. Tento dokument se týkal zákonnosti zprostředkování vzdělávací činnosti zahraniční vysoké školy na území ČR spolupracujícím tuzemským subjektem či subjekty dle práva Ukrajiny. Vyplývá z něj, že v dané věci je aplikovatelný zákon o vysokoškolském vzdělávání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Podle něj ukrajinská vysoká škola, která chtěla poskytovat vzdělání v zahraničí, musela obdržet povolení od ukrajinského ministerstva vzdělávání a vědy. Toto vyjádření opakovalo vyjádření zaslané správním orgánům emailem dne 13. 5. 2016.
8. Správní orgán žalobce vyrozuměl přípisem ze dne 15. 6. 2017, č. j. VŠE/1479/9202/2017, a poté taktéž přípisem ze dne 3. 7. 2017, č. j. VŠE/2105/9202/2017 o datu a místě provedení listinných důkazů ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu. Poté, dne 2. 8. 2017, č. j. VŠE/2714/9202/2017, správní orgán vyzval žalobce k vyjádření k věci. Žalobce opakovaně žádal správní orgán o prodloužení lhůty k vyjádření se, těmto žádostem bylo vyhověno. Žalobce se k podkladům vyjádřil dne 15. 5. 2018. Správní orgán následně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žádosti žalobce nevyhověl.
9. Žalobce podal dne 5. 11. 2018 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

10. Žalovaný vydal dne 14. 1. 2019 napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl. Při tom žalovaný uvedl, že předmětem procesu uznání je daná vysokoškolská kvalifikace. Aby mohla být tato kvalifikace v tuzemsku uznána, musí být vydána vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému země původu. Taková zahraniční vysokoškolská kvalifikace svědčí o studiu a jeho úspěšném ukončení ve studijním programu akreditovaném dle právních předpisů Ukrajiny, v důsledku čehož absolventovi svědčí v zemi původu odpovídající akademická a případně profesní práva. Ověření oprávnění zahraničního poskytovatele vzdělání a jeho porovnatelnosti s tuzemskou obdobou co do institucionálního postavení je legitimní součástí procesu posuzování zahraničního vysokoškolského vzdělání. Správní orgán proto nepochybil, když nezjišťoval pouze znalosti a dovednosti doložené příslušnou kvalifikací, ale hodnotil též oprávnění zahraniční vysoké školy poskytovat vysokoškolské vzdělání dle ukrajinského práva na území ČR.
11. Žalovaný upozornil na skutečnost, že zahraniční vysoká škola poskytovala vzdělání na území ČR prostřednictvím tuzemské právnické osoby „Pražského Evropského Centra Otevřené Výuky MAUP, Otevřené evropské akademie ekonomiky a politiky, s.r.o.“ (dále jen „OEAEP“), která nemá povahu vysoké školy dle zákona o VŠ. Dle žalovaného tak správní orgán postupoval správně, když zkoumal, zdali předložená vysokoškolská kvalifikace dokládá absolutorium akreditovaného studijního programu poskytovaného přímo zahraniční vysokou školou. Podklady prvostupňového rozhodnutí jsou obsaženy ve spisu (m. j. č. 7, 14, 15, 18, 22, 23).
12. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že šlo o formu distančního studia. Z písemného stanoviska Ukrajinského národního informačního střediska ze dne 30. 3. 2017, č. 7/IC-M/TA-85, vyplývá, že OEAEP není pobočkou zahraniční vysoké školy, protože této vysoké škole nebylo Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny uděleno povolení pro uskutečňování vzdělávacích aktivit v zahraničí, a vysoká škola neobdržela licenci k vytvoření strukturní součásti na území ČR. Na tomto závěru nic nemění ani smlouva o spolupráci, uzavřená dne 31. 12. 2009 mezi OEAEP a zahraniční vysokou školou.
13. Pokud za těchto okolností dříve docházelo k vydávání kladných správních rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, pak tak nebylo činěno po právu. Změna této praxe je odůvodněna principem materiální pravdy a požadavky zákona o VŠ, protože nezasahuje do legitimního očekávání žalobce ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
14. K anonymizovaným osvědčením o uznání vysokoškolského vzdělání vydaným správním orgánem v roce 2009 a 2012 (spis č. 6) žalovaný uvedl, že z nich nelze vyčíst, zda byly vydány za obdobných rozhodných skutečností jako prvostupňové rozhodnutí. Shodně žalovaný posoudil vyjádření správního orgánu ohledně vydání 63 kladných rozhodnutí o uznání, protože nebylo možné zohlednit jedinečné okolnosti daných řízení.
15. Žalovaný se vyjádřil také k argumentu přípisem ze dne 15. 10. 2012, č. j. MSMT-4457/5012-30 (spis č. 37). Žalovaný konstatoval, že přípis byl obecným tvrzením vydaným na žádost právnické osoby „Akademie managementu a komunikace, s.r.o.“ (dále jen „AMAK“). Tento dokument není příslibem budoucí uznatelnosti jednotlivého zahraničního vysokoškolského vzdělání určitých absolventů studia poskytovaného AMAK, pouze připomíná, že uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání bude probíhat podle pravidel zákona o VŠ.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

16. Žalovaný shrnul, že dle § 89 odst. 3 a § 90 odst. 2 zákona o VŠ ve spojení s čl. VI.1 Lisabonské úmluvy není přípustné uznat vysokoškolské kvalifikace vydané zahraničními institucemi, které dle práva země svého původu nemají oprávnění ke zprostředkovanému působení na území ČR.

II.

Argumentace účastníků

17. Žalobce v žalobě vznesl celkem čtyři žalobní body:

1) Jediným zásadním kritériem při zjišťování hodnoty akademické akreditace za účelem rozhodnutí o jejím uznání jsou dosažené znalosti a dovednosti. Žalovaný měl hodnotit pouze dosaženou akademickou kvalifikaci žalobce, nikoli organizaci studia. Interní organizace studia je nerozhodná, protože ji žalobce nemohl nijak ovlivnit.

2) Žalobce předložil platný diplom o vysokoškolském vzdělání, který byl vydán zahraniční vysokou školou disponující čtvrtým, na Ukrajině nejvyšším, stupněm akreditace. Žalobce získal řádnou vysokoškolskou kvalifikaci ve smyslu Lisabonské úmluvy a její platnost a pravost nebyla v řízení zpochybněna. Žalobce nebyl absolventem OEAEF, která pouze organizovala studium v ČR, ale přímo zahraniční vysoké školy, která žalobce vedla jako studenta.

3) Stanovisko Ukrajinského národního informačního střediska ze dne 15. 4. 2016 není pro správní řízení rozhodné, protože dotaz, na který poskytlo odpověď, byl správním orgánem formulován obecně, bez ohledu na dobu studia žalobce. Žalobce studoval v letech 2013 až 2015, není zřejmé, proč byl v tomto případě použit ukrajinský zákon o vysokoškolském vzdělání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Žalovaný se nezabýval otázkou přechodných ustanovení tohoto zákona v případě, že student započal studium ještě dle staré právní úpravy.

4) Žalovaný nepostupoval podle § 2 odst. 4 správního řádu. Je v souladu s veřejným zájmem, aby bylo absolvování obsahově shodných studijních programů uznáváno a nedocházelo ke znevýhodnění tuzemských studentů vůči studentům zahraničním. Žalobce předložil platný a pravý diplom, který byl v 63 případech správním orgánem uznán, není tedy důvod, aby nebyl uznán žalobci.

18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ze stanoviska Ukrajinského národního informačního střediska ze dne 30. 3. 2017 plyne, že žalobce fakticky není absolventem zahraniční vysoké školy ve smyslu Lisabonské úmluvy. Žalobcův výklad Lisabonské úmluvy je formalistický, protože popírá účel předmětné právní úpravy, správnímu orgánu nepřísluší pouze posuzovat, zdali předložený diplom není falem a zdali byl vydán osobou k tomu oprávněnou dle zahraničního práva. Skutkové okolnosti daného případu je nutné podřadit pod § 93a odst. 3 a 4 zákona o VŠ. Zahraniční vysoká škola a tuzemští zprostředkovatelé nesplnili zákonné podmínky pro poskytování zahraničního vysokoškolského vzdělání na území ČR.

19. Dle žalovaného by bylo v rozporu s veřejným zájmem dle § 2 odst. 4 správního řádu, aby správní orgán ve věci žalobce rozhodl výhradně na základě předloženého diplomu, neboť v řízení vyšly najevo skutečnosti dokládající, že žalobce zahraniční vysokou školu neabsolvoval. Správní orgán byl povinen rozhodovat dle principu materiální pravdy zakotveného v § 3 správního řádu a v § 90 odst. 2 zákona o VŠ. Bylo prokázáno, že vzdělání bylo uskutečňováno v ČR, prostřednictvím tuzemského zprostředkovatele,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v českém jazyce a pomocí učebnic českých autorů. Pojmově se tak nemohlo jednat o absolutorium zahraničního vysokoškolského programu poskytovaného zahraniční vysokou školou.

20. Žalovaný měl dále za to, že námitka překročení rámce Lisabonské úmluvy je lichá také kvůli tomu, že správní orgán při zjišťování organizace studia na zahraniční vysoké škole postupoval v souladu s čl. IX.2 bodem 2 písm. c) Lisabonské úmluvy, tj. na základě expertního posudku národního informačního střediska pro akademickou mobilitu. Důkazní hodnota takového posudku je velmi vysoká.
21. Námitku časové působnosti ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělávání č. 1556 považoval žalovaný za účelovou, protože sám žalobce v žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze dne 11. 1. 2016 uvedl v sekci II. B, že studium bylo zahájeno v roce 2014 a ukončeno v roce 2015. Toto časové rozmezí odpovídá také znění dodatku k diplomu.
22. Žalovaný konstatoval, že legitimní očekávání není absolutní hodnotou, ustupuje zásadě zákonnosti a ochraně veřejného zájmu, protože nárok žalobce není v souladu se zákonem. Navíc s ohledem na neurčitost rozhodnutí, na která žalobce poukazuje, nelze posoudit, zdali byla vydána v souladu s právními předpisy.
23. Žalobce v replice zopakoval svou argumentaci ve věci stanoviska Ukrajinského národního informačního střediska ze dne 30. 3. 2017 a připomněl, že platnost jeho diplomu nebyla nikým zpochybněna. Ustanovení § 93a odst. 3 a 4 zákona o VŠ nabyly účinnosti po dni 31. 8. 2016 a na předmětný spor nejsou aplikovatelná. Přechodná ustanovení novely č. 137/2016 Sb. stanovují lhůtu 13 měsíců, tj. do 1. 10. 2017, ke splnění zákonných požadavků.
24. Žalobce je názoru, že si žalovaný protiřekl, když uvedl, že žalobce pojmově nebyl absolventem zahraniční vysoké školy, a poté dodal, že subjektům zprostředkovávajícím výuku chyběla pouze povolení.

III.

Posouzení žaloby

25. Dne 11. 11. 2020 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci z písemných podání.
26. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
27. **Ad 1)** Podle § 90 odst. 2 zákona o VŠ je podkladem pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace originál nebo úředně ověřená kopie diplomu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

28. Podle § 44 odst. 1 zákona o VŠ se vysokoškolské vzdělání získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia.
29. Podle čl. I. Lisabonské úmluvy se vysokoškolským vzděláním rozumí všechny typy studia nebo jeho části, přípravy nebo vědecké přípravy na vyšší než středoškolské úrovni, které jsou uznávány příslušnými orgány Strany za součást jejího vysokoškolského systému.
30. Podle čl. I. Lisabonské úmluvy se vysokoškolskou institucí rozumí zařízení poskytující vysokoškolské vzdělávání uznané příslušným orgánem Strany za součást jejího vysokoškolského systému.
31. Žalobce namítal, že žalovaný měl hodnotit pouze dosaženou akademickou kvalifikaci žalobce, nikoli organizaci studia. Interní organizace studia je nerozhodná, protože ji žalobce nemohl nijak ovlivnit.
32. Městský soud se proto zabýval rozsahem pravomoci správního orgánu v řízení o uznání zahraniční vysokoškolské kvalifikace. Tato otázka je upravena v § 90 odst. 2 zákona o VŠ, který stanoví podklady pro vydání rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání. Těmito podklady jsou originál nebo úředně ověřená kopie diplomu vydaného zahraniční vysokou školou a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním dle § 44 odst. 1 zákona o VŠ, jakož i údaje o náplni vysokoškolského studia v zahraničí.
33. Z jazykového výkladu § 90 odst. 2 zákona o VŠ tedy vyplývá, že správní orgán rozhoduje na základě údajů týkajících se oprávnění zahraniční instituce poskytovat vysokoškolské vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním dle § 44 odst. 1 zákona o VŠ. Dle čl. I Lisabonské úmluvy se jedná o údaje prokazující, že zahraniční vysokoškolská instituce poskytovala vysokoškolské vzdělávání uznané příslušným orgánem Ukrajiny za součást jejího vysokoškolského systému.
34. Smysl tohoto požadavku spočívá v zajištění relativní rovnosti mezi tuzemským a zahraničním vysokoškolským vzděláním. Má-li být zahraniční vysokoškolská kvalifikace postavena naroveň tuzemské, musí splňovat obdobné podmínky, např. musí být udělena vysokou školou, jež má daný studijní program akreditován atd.
35. Soulad organizace zahraničního studia s ukrajinským právem je tedy nezbytným předpokladem pro řádné vyhodnocení kvality dosažené vysokoškolské kvalifikace v řízení o uznání. Žalovaný proto nepochybil, když vzal v potaz organizaci studia na zahraniční vysoké škole.
36. **Ad 2)** Podle čl. I. A Lisabonské úmluvy se vysokoškolskou kvalifikací rozumí jakýkoliv titul, diplom nebo jiné osvědčení vydané příslušným orgánem osvědčující úspěšné ukončení vysokoškolského programu.
37. Podle čl. VI.1. Lisabonské úmluvy platí, že rozhodnutí o uznání je založeno na znalostech a dovednostech osvědčených vysokoškolskou kvalifikací, každá Strana uzná vysokoškolské kvalifikace přiznané v jiné Straně, ledaže by mohl být prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací, o jejíž uznání je žádáno, a odpovídající kvalifikací ve Straně, ve které je o uznání žádáno.
38. Žalobce byl názoru, že získal řádnou vysokoškolskou kvalifikaci ve smyslu Lisabonské úmluvy. Platnost a pravost diplomu nebyla v řízení zpochybněna. Žalobce nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

absolventem OEAEP, která pouze organizovala studium v ČR, ale přímo zahraniční vysoké školy, která žalobce vedla jako studenta.

39. Mezi účastníky řízení je sporné, zdali je žalobce absolventem zahraniční vysoké školy. Žalobce dokládal absolutorium diplomem a dodatkem k diplomu.
40. Diplom dle čl. I. A Lisabonské úmluvy osvědčuje úspěšné ukončení studijního programu na zahraniční vysoké škole. Jeho pravdivost se předpokládá, může však být vyvrácena. To znamená, že může nastat situace, kdy žadatel o uznání bude disponovat diplomem, jeho žádosti však nebude vyhověno, neboť diplom nebude odpovídat skutečnosti. Je tomu tak proto, že dle § 90 odst. 2 zákona o VŠ ve spojení s čl. VI. 1. Lisabonské úmluvy k uznání nepostačuje pouze diplom formálně vystavený zahraniční vysokou školou. Je nezbytné, aby k osvědčovaným skutečnostem opravdu došlo, tj. aby žadatel úspěšně absolvoval akreditovaný studijní program ve formě studia stanovené studijním plánem.
41. Žalobce doložil úřední kopii dodatku k diplomu v anglickém a ukrajinském jazyce, která obsahovala výčet předmětů, délku jejich studia, hodnocení jejich splnění, jakož i výsledky státní závěrečné zkoušky a obhajoby diplomové práce. V žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání (str. 3) však bylo uvedeno, že studium bylo uskutečněno v českém jazyce. Tato skutečnost byla potvrzena doložením personálního obsazení OEAEP, tvořeného převážně českými lektory, a sylabem absolvovaných předmětů, který byl opatřen úředním razítkem OEAEP a skládal se z tematického plánu v českém jazyce a studijní literatury psané převážně v českém jazyce.
42. Za těchto okolností pojal správní orgán pochybnost, zda žadatel absolvoval autentický akreditovaný studijní program na zahraniční vysoké škole v Kyjevě. K rozptýlení této pochybnosti navázal správní orgán dne 8. 4. 2016 kontakt s Ukrajinským národním informačním střediskem. Anglické znění komunikace je součástí spisu na č. l. 18.
43. Správní orgán se nejprve ptal, zda zprostředkování vysokoškolského vzdělání OEAEP představuje porušení ukrajinského práva. Středisko odpovědělo dne 15. 4. 2016, konkrétně uvedlo, že dle práva Ukrajiny je zahraniční vysoká škola povinna mít své zahraniční pobočky uvedeny v licenci, kterou vydává Ministerstvo školství a vědy Ukrajiny, a dodalo, že v daném případě tomu tak není, neboť zahraniční vysoká škola má pouze smlouvu s OEAEP. Středisko na závěr vyjádření shrnulo, že pokud jsou studijní programy zahraniční vysoké školy vyučovány pouze v českém jazyce, pak je takové vzdělání dle ukrajinského práva nezákonné.
44. Správní orgán středisko požádal, v návaznosti na vyjádření zahraniční vysoké školy, aby doložilo konkrétní znění zákona týkající se povinnosti mít zahraniční pobočku registrovanou v licenci. Středisko v odpovědi ze dne 13. 5. 2016 konstatovalo, že tato povinnost plyne z oddílu VI., čl. 31 bodu 4 ve spojení s čl. 33 odst. 9 zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556. Středisko uvedlo, že z hlediska ukrajinského práva OEAEP není pobočkou zahraniční vysoké školy.
45. Správní orgán byl následně vyrozuměn žalovaným dne 16. 5. 2017, č. j. MSMT-12230/2017-1, o početné skupině žádostí o uznání vysokoškolského vzdělání poskytnutého zahraniční vysokou školou zprostředkovaně skrze OEAEP. Přílohou tohoto vyrozumění byl dopis č. 7/IC-M/TA-85 ze dne 30. 3. 2017, vydaný Národním informačním střediskem Ukrajiny, který potvrdil, že OEAEP není pobočkou zahraniční vysoké školy.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

46. Městský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že v takovém případě předložený diplom neprokazuje dosažení vysokoškolského vzdělání v akreditovaném studijním programu na zahraniční vysoké škole ve smyslu § 90 odst. 2 zákona o VŠ ve spojení s čl. VI. 1. Lisabonské úmluvy. Studium zprostředkované OEAEF nelze kvalifikovat jako studium na zahraniční vysoké škole, protože součástí licence (č. l. 10 správního spisu) není povolení, udělené Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ve prospěch pobočky OEAEF zahraniční vysoké školy dle čl. 33 odst. 9 zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556. V případě žalobce se proto nejedná o zahraniční vysokoškolské vzdělání uskutečňované institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o VŠ. Tímto postupem byla pravdivost předloženého diplomu vyvrácena.
47. Na tomto závěru nic nemění ani obsah smlouvy o spolupráci při organizaci veřejného vzdělávání, jež byla uzavřena dne 31. 12. 2009 mezi zahraniční vysokou školou a OEAEF, a která v bodě 2. 2. 6. zakládá povinnost zahraniční vysoké školy vydávat ukrajinské diplomy absolventům OEAEF. Soukromoprávní ujednání totiž nemůže vyloučit požadavek veřejného práva spočívající v povolení zprostředkování akreditovaného studijního programu skrze pobočku zahraniční vysoké školy sídlící v ČR. Ustanovení § 90 odst. 2 zákona o VŠ chrání veřejný zájem na tom, aby byly uznávány pouze takové zahraniční vysokoškolské kvalifikace, jež splňují obdobné formální a obsahové podmínky jako tuzemské vysokoškolské kvalifikace.
48. Z provedených důkazů tak vyplynulo, že vysokoškolské vzdělání poskytovala OEAEF, nikoli zahraniční vysoká škola. Žalobce navíc v čl. IV. bodu 2 žaloby uvedl, že organizaci studia tuzemskými subjekty považuje za nespornou. Součinnost, kterou zahraniční vysoká škola v tomto procesu vykonávala, plynula ze smluvního závazku a neměla oporu v povolení, které je vyžadováno ukrajinským právním řádem. Akreditace byla (č. l. 11 správního spisu) udělena zahraniční vysoké škole, tj. pouze tato instituce byla oprávněna nabízet akreditovaný studijní program, a pokud chtěla toto oprávnění rozšířit na své zahraniční pobočky, byla povinna si obstarat povolení ukrajinského Ministerstva školství a vědy. K tomu však nedošlo.
49. Z tohoto důvodu městský soud žalobní námitce nevyhověl.
50. **Ad 3)** Podle čl. IX.2 bodu 2 písm. c) Lisabonské úmluvy bude národní informační středisko v každé Straně poskytovat radu nebo informace v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými předpisy.
51. Žalobce tvrdil, že stanovisko Ukrajinského národního informačního střediska ze dne 15. 4. 2016 není pro správní řízení rozhodné, protože dotaz, na který poskytlo odpověď, byl správním orgánem formulován obecně, bez ohledu na dobu studia žalobce. Žalobce studoval v letech 2013 až 2015, není zřejmé, proč byl v tomto případě použit ukrajinský zákon o vysokoškolském vzdělání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Žalovaný se nezabýval otázkou přechodných ustanovení tohoto zákona v případě, že student započal studium ještě dle staré právní úpravy.
52. Správní orgán se pomocí e-mailové komunikace dne 8. 4. 2016 dotazoval Národního informačního střediska Ukrajiny, zdali je v souladu s ukrajinským právem, pokud zahraniční vysoká škola vydává řádné ukrajinské diplomy za absolvování studijního programu, který zprostředkovává OEAEF. Správní orgán obdržel odpověď popsanou v bodě 43 tohoto rozsudku. Z obsahu odpovědi plyne, že byla sepsána na základě

provedeního šetření aktivit zahraniční vysoké školy v ČR a při zohlednění diplomu žalobce.

53. Městský soud má za to, že dotaz byl položen dostatečně konkrétně, neboť se týkal přímo zahraniční vysoké školy a její spolupráce s OEAEF. Na správní orgán nelze při zjišťování zahraniční právní úpravy klást nepřiměřené nároky. Zjišťování účinnosti právní úpravy má smysl v případě, že v řízení vyvstane pochybnost ohledně platného práva. Tato pochybnost však dána nebyla. Žalobce v odvolání neuvedl konkrétní důvod (například s odkazem na nějaká přechodná ustanovení zákona), proč v jeho případě neměl být zákon o vysokoškolském vzdělávání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 použit. Z žádosti žalobce o uznání plyne, že studium zahájil v roce 2014 a ukončil v roce 2015, což je dále potvrzeno dodatkem k diplomu. Ve správním spise tedy není žádný podklad pro tvrzení žalobce v odvolání, že studoval již v roce 2013. Navíc samotné informační středisko v odpovědi ze dne 13. 5. 2016 k dodatečné otázce správního orgánu týkající se rozhodného práva uvedlo, že jím je zákon č. 1556.
54. Za situace, kdy Národní informační středisko výslovně neuvedlo, že je čl. 33 odst. 9 zákona č. 1556, stanovující povinnost opatřit si povolení k provozování zahraniční pobočky, účinný pouze pro studium započaté v určitém okamžiku, nebylo povinností správního orgánu se účinností zákona č. 1556 zabývat. Tento závěr je podpořen vysokou mírou věrohodnosti stanovisek národních informačních středisek, jejichž úkolem je právě poskytování informací v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými předpisy dle čl. IX.2 bodu 2 písm. c) Lisabonské úmluvy.
55. Městský soud proto tuto námitku zamítl.
56. **Ad 4)** Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
57. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nepostupoval podle § 2 odst. 4 správního řádu. Je v souladu s veřejným zájmem, aby bylo absolvování obsahově shodných studijních programů uznáváno a nedocházelo ke zvýhodnění tuzemských studentů vůči studentům zahraničním. Žalobce předložil platný a pravý diplom, který byl v 63 případech správním orgánem uznán, není tedy důvod, aby nebyl uznán žalobci.
58. Z vypořádání druhého žalobního bodu plyne, že vysokoškolské vzdělávání nebylo poskytováno oprávněným subjektem, nebyla tedy naplněna jedna z povinných podmínek uznání zahraniční vysokoškolské kvalifikace dle § 90 odst. 2 zákona o VŠ, a proto žalovaný nebyl povinen posuzovat obsah studia žalobce. V takovém případě nelze hovořit o nezákonné diskriminaci zahraničních studentů. Postup žalovaného není v rozporu s veřejným zájmem (vymezeným v bodě 47 tohoto rozsudku), neboť předchází uznávání diplomů vydaných za okolností neslučitelných s českým právním řádem, a odpovídá § 90 odst. 2 zákona o VŠ, čímž naplňuje princip zákonnosti vyjádřený v § 2 odst. 1 správního řádu.
59. Městský soud se dále zabýval namítaným zásahem do právní jistoty žalobce. Odpověď správního orgánu na žádost o poskytnutí informace ze dne 15. 3. 2018, č. j. VŠE/1584/9202/2018, je založena ve správním spisu na č. l. 34 a je v ní uvedeno, že správní orgán vydal osvědčení 63 absolventům zahraniční vysoké školy. Správní orgán však dodal,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

že není schopen určit, které osoby absolvovaly vzdělání zprostředkované OEAEP, protože tato okolnost není z předložených dokladů patrná.

60. V takovém případě není možné hovořit o legitimním očekávání žalobce, které by směřovalo k vyhovění jeho žádosti o uznání zahraniční vysokoškolské kvalifikace na základě dřívější praxe správního orgánu. Z poskytnuté odpovědi nelze nad rozumnou pochybnost vyvodit, že předmětných 63 osvědčení bylo vydáno studentům, kteří zahraniční vysokou školu absolvovali prostřednictvím OEAEP tak, jak to učinil žalobce. Obdobnost případů dle § 2 odst. 4 správního řádu není dána, proto žalovaný nepochybil, když prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
61. Městský soud názoru žalobce nepřisvědčil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
63. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

JUDr. Karla C h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.